

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

14. oktober 1996 ³³

I sag T-137/96 R,

Valio Oy, Helsinki, ved advokaterne Francis Herbert og Daniel M. Tomasevic, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Zeyen, 67, rue Ermesinde,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af en »kommissionsbeslutning«, der indeholdes i den skrivelse, der den 25. juni 1996 blev tilstillet Republiken Finlands Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, og som sagsøgeren i det omfang, den vedrører varemærkerne »Voilevi« og »Voimarini«, fik meddelelse om fra det finske Institut for Levnedsmiddelkontrol,

har

³³ Processprog: engelsk.

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS
RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Retlig baggrund, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Selskabet Valio Oy (herefter »Valio«) fremstiller fedtstoffer som blandingsprodukter, som selskabet afsætter på det finske marked under varemærkerne »Voimariini« og »Voilevi«, der blev registreret i henholdsvis 1979 og 1987 og siden hen anvendt af virksomheden.

- 2 Rådets forordning (EF) nr. 2991/94 af 5. december 1994 om handelsnormer for visse smørbare fedtstoffer (EFT L 316, s. 2, herefter »forordningen«) trådte i kraft den 1. januar 1996. Den er udstedt med hjemmel i EF-traktatens artikel 43 og opstiller handelsnormer for faste fedtstoffer til konsum (smør, margarine og blandingsprodukter). Ifølge betragtningerne til forordningen har den til formål at undgå enhver uklarhed for forbrugerne gennem en begrænsning af anvendelsen af benævnelser som f.eks. »smør«, »margarine« eller »blandingsprodukter« (fedtstofftyper, der er sammensat af forskellige vegetabiliske og animalske fedtstoffer), således at disse benævnelser begrænses til visse produktkategorier, der har en klart defineret fedtprocent.

- 3 Med henblik herpå er det i forordningens artikel 2, stk. 2, første afsnit, bestemt, at varebetegnelserne for de af forordningen omhandlede produkter principielt er de i bilaget til forordningen anførte betegnelser. I andet afsnit af samme artikel er det endvidere bestemt, at »varebetegnelserne i bilaget gælder kun for de produkter, der er defineret heri«.

- 4 Navnlig er ifølge forordningen varebetegnelsen »smør« forbeholdt produkter med et mælkfedtindhold på mindst 80%, mens varebetegnelserne »margarine« og »blandingsprodukt« er forbeholdt henholdsvis produkter, der hidrører fra vegetabiliske og/eller animalske fedtstoffer, og produkter, der hidrører fra en blanding af vegetabiliske og/eller animalske fedtstoffer.
- 5 I artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led, hedder det dog, at disse bestemmelser ikke gælder for »betegnelsen for produkter, hvis nøjagtige beskaffenhed er velkendt på baggrund af den traditionelle brug, og/eller når betegnelsen klart anvendes for at beskrive en karakteristisk egenskab ved produktet«. Ved forordningens artikel 8 tillægges Kommissionen kompetence til at vedtage gennemførelsesbestemmelser til forordningen i henhold til forvaltningskomitéproceduren i artikel 30 i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT 1968 I, s. 169) og i artikel 38 i Rådets forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (EFT 1965-1966, s. 193). Gennemførelsesbestemmelserne kan ifølge nævnte artikel 8 navnlig omfatte en opstilling over de produkter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led, på grundlag af de lister, som medlemsstaterne sender til Kommissionen.
- 6 Forordningens artikel 10 indeholder følgende bestemmelse: »Medlemsstaterne fastsætter de konkrete sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af denne forordning samt af eventuelle nationale foranstaltninger til dens gennemførelse. De giver Kommissionen meddelelse om de fastsatte sanktioner den 1. januar 1997.«
- 7 I den foreliggende sag er det ubestridt, at de produkter, Valio har solgt under mærkerne »Voimariini« og »Voilevi«, ikke er i overensstemmelse med de i forordningen fastlagte kriterier for smør. På produkternes emballage findes ud over varemærket de i forordningen fastsatte varebetegnelser, nemlig »blandingsprodukt« og »blandingsprodukt 40«, på finsk »rasvascos« og »rasvascos 40«, og, som det fremgår af sagen, en angivelse af produkternes sammensætning.

- 8 Den foreliggende sag har sin baggrund i det forhold, at de omhandlede af Valio anvendte varemærker indeholder ordet »smør«. På finsk betyder »Voi« bl.a. »smør«. Ordene »Voilevi« og »Voimariini« betyder ingenting.
- 9 Det fremgår af parternes indlæg, at der fandt en række fælles møder sted i forvaltningskomitéen for sektoren for mælk og mejeriprodukter og i forvaltningskomitéen for fedtstofsektoren, hvor man navnlig drøftede, hvorledes forordningen skulle fortolkes og anvendes. På disse møder oplyste Kommissionen over for de nationale embedsmænd, at varemærkerne også henhørte under forordningens anvendelsesområde. De finske myndigheder anmodede derefter Kommissionen om at udtale sig om de forskellige finske varemærker, herunder varemærkerne »Voilevi's« og »Voimariini's« lovlighed efter forordningens bestemmelser.
- 10 I en skrivelse, som Kommissionen den 25. juni 1996 tilstillede Republikken Finlands Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, blev det som svar på sidstnævntes skrivelse af 5. marts 1996 og på de spørgsmål, der var blevet stillet på det sidste møde i forvaltningskomitéen oplyst, at bestemmelsen i forordningens artikel 2, stk. 2, hvorefter visse varebetegnelser som f.eks. »smør« eller »margarine« er forbeholdt produkter, der efter deres sammensætning er i overensstemmelse med de kriterier, der præcist er angivet i bilaget til forordningen »også — som det hedder i skrivelsen — finder anvendelse på visse varemærker, der indeholder ordet smør, margarine osv., og som er blevet registreret før forordningens vedtagelse. Disse varemærker kan ikke mere anvendes. Anvendelse af dem ville skabe total uklarhed hos forbrugerne og gøre det muligt at omgå forordningens bestemmelser«. I skrivelsen fastslås det afslutningsvis, at på baggrund af det anførte »kan de finske varemærker 'Voilevi' og 'Voimariini' (samt tre andre varemærker, der ikke tilhører sagsøgeren) ikke længere anvendes«.
- 11 I en skrivelse af 22. august 1996, der bl.a. blev tilstillet sagsøgeren, og hvortil nævnte skrivelse af 25. juni 1996 fra Kommissionen var knyttet som bilag, udtalte det finske Institut for Levnedsmiddelkontrol efter en bemærkning om, at forordningen var trådt i kraft den 1. januar 1996, følgende:

»Efter forhandlinger med det finske Institut for Levnedsmiddelkontrol har de finske industrivirksomheder, der er aktive i levnedsmiddel- og drikkevaresektoren, givet oplysninger vedrørende de mulige overgangsperioder, der kan blive tale om på baggrund af ændringerne af de særlige angivelser om de pågældende varers sammensætning og indpakning ... I september måned vil det finske Institut for Levnedsmiddelkontrol tilstille de kommunale myndigheder, der varetager levnedsmiddelkontrollen, de nødvendige instrukser vedrørende forordningens anvendelse.

Ændringerne gælder også de varemærker, der omfatter ordet 'smør', men som efter forordningens definition heraf ikke er smør. Den 25. juni 1996 har generaldirektøren for EF-Kommissionens GD VI taget stilling til ordlyden af visse finske varemærker, der ifølge Kommissionen ikke længere må anvendes.

Det finske Institut for Levnedsmiddelkontrol fremsender vedlagt til oplysning skrivelsen fra Kommissionen med anmodning til producenterne og importørerne om inden udgangen af september 1996 at redegøre for de foranstaltninger, som denne skrivelse har givet anledning til.«

- 12 Ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 9. september 1996 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af »beslutningen« indeholdt i nævnte skrivelse fra Kommissionen af 25. juni 1996 til Republikken Finlands Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union i det omfang, den gælder varemærkerne »Voilevi« og »Voimariini«.
- 13 Ved særskilt dokument indgivet til Rettens Justitskontor den 9. september 1996 har sagsøgeren i medfør af traktatens artikel 185 fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede akt. Kommissionen har indgivet skriftligt indlæg vedrørende begæringen om foreløbige forholdsregler den 20. september 1996. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 27. september 1996. I retsmødet sidstnævnte dag har sagsøgeren desuden nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at afholde omkostningerne i sagen vedrørende foreløbige forholdsregler.

Retlige bemærkninger

- 14 I medfør af bestemmelserne i traktatens artikel 185 og 186 samt artikel 4 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21) og ved Rådets afgørelse 94/149/EKSF, EF af 7. marts 1994 (EFT L 66, s. 29), kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede akt eller i øvrigt foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.
- 15 I procesreglementets artikel 104, stk. 1, er det bestemt, at en begæring om udsættelse af gennemførelsen kun kan antages til realitetsbehandling, hvis den, der fremsætter begæringen, har anlagt sag til prøvelse af retsakten ved Retten. I artikel 104, stk. 2, bestemmes, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den begærede forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget. De begærede forholdsregler skal være af foreløbig art i den forstand, at de ikke må foregribe afgørelsen i hovedsagen (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.6.1996, sag T-41/96 R, Bayer mod Kommissionen, Sml. II, s. 381, præmis 13).

Påstanden om, at det er åbenbart, at hovedsagen skal afvises

Parternes argumentation

- 16 Sagsøgeren gør gældende, at det i retspraksis gentagne gange er fastslået, at spørgsmålet, om hovedsagen kan antages til realitetsbehandling, ikke kan behandles under en sag om foreløbige forholdsregler, idet afgørelsen af realiteten i hovedsagen ellers foregribes (jf. kendelser afsagt af Domstolens præsident den 8.4.1987, sag 65/87 R, Pfizer mod Kommissionen, Sml. s. 1691, og den 13.7.1988, sag 160/88 R, FESA m.fl. mod Rådet, Sml. s. 4121). I hovedsagen i denne sag er der nedlagt påstand om annullation af en afgørelse, der umiddelbart og individuelt berører sagsøgeren. Påstanden herom kan ikke anses for åbenbart grundløs, og spørgsmålet om, hvorvidt sagen kan admitteres opstår således ikke under sagen om foreløbige forholdsregler.

- 17 Kommissionen har på sin side gjort gældende, at begæringen om foreløbige forholdsregler skal afvises fra realitetsbehandling, idet det er åbenbart, at hovedsagen skal afvises. Den har i første række gjort gældende, at den omhandlede skrivelse ikke har retsvirkninger og således ikke kan gøres til genstand for et annullations-søgsmål i traktatens artikel 173's forstand, hvilket fremgår af fast retspraksis (jf. navnlig Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639). Skrivelsen er jo ikke en foranstaltning til forordningens gennemførelse, som påhviler medlemsstaterne. Der er alene tale om et svar på en forespørgsel til Kommissionen fra en national forvaltning vedrørende dennes tjenestegrenes fortolkning af forordningen, og der er således tale om et led i samarbejdet mellem nævnte institution og de nationale myndigheder.
- 18 Kommissionen har dernæst gjort gældende, at de retsvirkninger, som den omhandlede skrivelse ifølge sagsøgeren har, nemlig et forbud mod, at sagsøgeren markedsfører sine produkter under anvendelse af sine registrerede varemærker, følger af selve forordningen. Ethvert søgsmål til anfægtelse af denne er imidlertid for sent anlagt.
- 19 Kommissionen har for det tredje anført, at selv om det lægges til grund, at den omhandlede skrivelse udgør en bindende beslutning — hvilket den altså bestrider — berører den ikke umiddelbart og individuelt sagsøgeren. Skrivelsen gælder nemlig samtlige i Finland kendte mærker, hvori indgår det finske ord »Voi«, der betyder »smør«. Den kan i det højeste medføre, at de finske myndigheder bindes for så vidt angår forordningens fortolkning.
- 20 Sagsøgeren har i retsmødet forkastet Kommissionens argumentation. Selskabet har derved gjort gældende, at selv om det anerkendes, at den omhandlede skrivelse ikke udgør en beslutning til gennemførelse af forordningen, men som anført af Kommissionen et dokument, der giver oplysninger om forordningens anvendelse, gøres ved skrivelsen det forbud, der er fastsat i forordningen specielt vedrørende salgsbetegnelser, anvendeligt også på registrerede varemærker. Den går således videre end forordningen, således at afgørelsen af den formalitetsindsigelse, Kommissionen har fremført, hænger sammen med sagens realitet, ganske som i sag C-208/88, Frankrig mod Kommissionen, hvori der blev afsagt dom den 19. marts 1991 (jf. generaladvokat Tesaurò's forslag til afgørelse i nævnte sag, Sml. I, s. 1223,

på s. 1239, punkt 6). I det foreliggende tilfælde har de berørte virksomheder ved læsningen af forordningen ikke haft mulighed for at forstå, at denne også kunne finde anvendelse på registrerede varemærker. Disse virksomheder havde altså ikke grund til at overveje muligheden for at anfægte forordningen under et direkte søgsmål senest to måneder efter dens offentliggørelse. Det var desuden vanskeligt for dem at bevise, at de var umiddelbart og individuelt berørt af forordningen.

- 21 Desuden fremgår det ifølge sagsøgeren klart af den tidligere nævnte skrivelse, som de finske myndigheder tilstillede sagsøgeren den 22. august 1996, at myndighederne anså sig for bundet af Kommissionens beslutning ifølge den omtvistede skrivelse af 25. juni 1996 — dette bestrider Kommissionen ganske vist. Derfor kunne de have anmodet de berørte virksomheder om ikke længere at anvende bestemte registrerede varemærker, som var blevet anvendt i mange år. Sagsøgeren har specielt ved besvarelsen af et spørgsmål fra Retten vedrørende den procedure, de finske myndigheder fulgte ved forordningens gennemførelse, oplyst, at der endnu ikke var truffet nogen form for afgørelse, men at de finske myndigheder i den nævnte skrivelse af 22. august 1996 havde spurgt de berørte virksomheder, hvilke forholdsregler de agtede at træffe i betragtning af Kommissionens skrivelse af 25. juni 1996.
- 22 Såfremt hovedsagen under disse omstændigheder skulle blive afvist, ville sagsøgeren risikere at miste enhver domstolsbeskyttelse. For sagsøgeren ville på grundlag af Domstolens dom af 9. marts 1994 i sag C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf (Sml. I, s. 833), der, som det fremgår af generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse af 19. september 1996 i Wiljo-sagen, sag C-178/95 (Sml. I, s. 585, s. 587), allerede er en fast praksis, risikere ikke at kunne få adgang til at gøre sine rettigheder gældende for de nationale domstole med den begrundelse, at selskabet skulle have anfægtet den kommissionsbeslutning, som den omtvistede skrivelse indeholdt.
- 23 Sagsøgeren har i øvrigt som svar på et spørgsmål fra Rettens præsident vedrørende den Kommissionen ved artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led, og ved artikel 8 i forordningen tillagte beføjelse til under visse omstændigheder i henhold til forvaltningskomitéproceduren at gøre undtagelse fra det i nævnte artikels stk. 2, andet afsnit, fastsatte forbud, udtalt, at denne adgang til at gøre undtagelse efter selskabets opfattelse ikke kunne benyttes for varemærkerne. Adgangen hertil er blevet

indført for salgsbetegnelserne og indebærer, at en virksomhed, der anmoder om, at der gøres undtagelse på denne måde, over for Kommissionen oplyser de præcise særegenheder og metoder i forbindelse med fremstillingen af de pågældende produkter, hvilket ikke giver anledning til problemer, når der er tale om almindelige salgsbetegnelser. Men proceduren er ikke blevet udformet med henblik på registrerede varemærker, for så vidt som den ikke sikrer hemmeligholdelsen af oplysninger af kommerciel og fremstillingsteknisk art.

- 24 Sagsøgeren har imidlertid fremdeles i retsmødet fremhævet, at en undtagelse i henhold til artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, ikke er den eneste foranstaltning, som Kommissionen har beføjelse til at træffe i medfør af artikel 8 under anvendelse af forvaltningskomitéproceduren. Det fremgår imidlertid klart af ordene i den omhandlede skrivelse, at den vedrører »forordningens anvendelse«. Kommissionens skrivelse beskæftiger sig således ikke med spørgsmålet om, hvorvidt der for de af sagsøgeren anvendte varemærker kan gøres undtagelse som nævnt. Ved skrivelsen udelukkes det tværtimod blot klart, at der er mulighed for at gøre undtagelse.
- 25 Kommissionen har i retsmødet bestridt sagsøgerens anbringende om, at den omhandlede skrivelse udgør en foranstaltning i henhold til forordningens artikel 8.
- 26 Efter anmodning fra Rettens præsident har den desuden oplyst, at listen over de produkter, der er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led, som den er kompetent til at udfærdige på grundlag af de lister, som medlemsstaterne sender den, jf. forordningens artikel 8, er en enkelt liste, der skal opstilles efter undersøgelse af alle de lister, som medlemsstaterne fremsender. Kommissionen har modtaget alle de lister, medlemsstaterne har udfærdiget, herunder listen fra de finske myndigheder, hvori varemærkerne »Voilevi« og »Voimariini« ikke figurerer. Kommissionen er for tiden i færd med at lægge sidste hånd på det udkast til en første liste, som den vil forelægge forvaltningskomitéen.

Rettens bemærkninger

- 27 Efter retspraksis bør spørgsmålet om hovedsagens antagelse til realitetsbehandling som hovedregel ikke behandles under en sag om foreløbige forholdsregler. Spørgsmålet bør først behandles i forbindelse med hovedsagen, medmindre det umiddelbart forekommer åbenbart, at denne bør afvises, idet Rettens afgørelse i hovedsagen ellers foregribes (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 27.6.1991, sag C-117/91 R, *Bosman mod Kommissionen*, Sml. I, s. 3353, præmis 7, samt fra nyeste praksis, kendelse afsagt af Rettens præsident den 26.8.1996, sag T-75/96 R, *Söktaş mod Kommissionen*, Sml. II, s. 859, præmis 16).
- 28 I det foreliggende tilfælde tilkommer det i betragtning af sagens omstændigheder og parternes argumentation Retten at afgøre, om det umiddelbart forekommer åbenbart, at påstanden om annullation af »beslutningen« i Kommissionens skrivelse af 25. juni 1996 skal afvises.
- 29 Navnlig må der tages stilling til den omtvistede skrivelser retlige beskaffenhed. For ifølge fast retspraksis kan denne skrivelse kun være en retsakt, der kan anfægtes i henhold til traktatens artikel 173, såfremt den kan fremkalde retligt bindende virkninger, hvilket Kommissionen bestrider (jf. navnlig Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, *IBM mod Kommissionen*, Sml. s. 2639, Domstolens kendelse af 8.3.1991, sagerne C-66/91 og C-66/91 R, *Emerald Meats mod Kommissionen*, Sml. I, s. 1143, præmis 26, samt Rettens kendelse af 21.10.1993, sagerne T-492/93 og 492/93 R, *Nutrał mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1023, præmis 24).
- 30 I den forbindelse bemærkes det, at efter den nugældende ordning for fællesskabsinstitutionerne og de retsforskrifter, der regulerer forholdet mellem Fællesskabet og medlemsstaterne, påhviler det disse, så længe der ikke er vedtaget modstående bestemmelser i fællesskabsretten, at sikre gennemførelsen af

fællesskabsretten inden for deres område, navnlig for så vidt angår den fælles landbrugspolitik (jf. Domstolens dom af 7.7.1987, forenede sager 89/86 og 91/86, *Étoile commerciale* og *CNTA mod Kommissionen*, Sml. s. 3005, præmis 11).

- 31 Det bemærkes i den forbindelse, at det klart fremgår af forordningen, at Kommissionen ved dennes artikel 8 bemyndiges til i henhold til forvaltningskomitéproceduren at vedtage gennemførelsesbestemmelserne til forordningen. Den sagsøgte institution har således enekompetencen til at opstille listen over de produkter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led, som forbuddet mod at anvende forbeholdte varebetegnelser ikke gælder for, og til at fastlægge de forskellige tekniske regler for forordningens gennemførelse.
- 32 Gennemførelsen af forordningens bestemmelser og navnlig af forbuddet mod at anvende forbeholdte varebetegnelser for varer, der ikke opfylder de tilsvarende i bilaget til forordningen opstillede krav, henhører til forskel fra fastlæggelsen af bestemmelserne for gennemførelsen af disse bestemmelser alene under medlemsstaternes kompetence. Denne kompetence for medlemsstaterne til at vedtage ikke blot individuelle gennemførelsesbeslutninger, men også generelle gennemførelsesforanstaltninger, bekræftes af forordningens artikel 10, hvorefter »medlemsstaterne fastsætter de konkrete sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af denne forordning, samt eventuelle nationale foranstaltninger til dens gennemførelse. De giver Kommissionen meddelelse om de fastsatte sanktioner den 1. januar 1997«.
- 33 Det skal inden for denne retlige sammenhæng afgøres, om den anfægtede skrivelse efter forordningens systematiske opbygning umiddelbart kan fortolkes som en beslutning, Kommissionen har vedtaget i henhold til forordningens artikel 8, som sagsøgeren gør gældende, eller om der tværtimod umiddelbart er tale om en rent uforbindende meddelelse vedrørende forordningens fortolkning, som Kommissionen har afgivet efter anmodning fra de kompetente nationale myndigheder inden for rammerne af det ved traktatens artikel 5 etablerede samarbejde.

- 34 Den anfægtede skrivelse fremtræder hverken efter sit indhold eller efter sin form eller den sammenhæng, den indgår i, som en beslutning, Kommissionen har truffet i medfør af forordningens artikel 8. Det oplyses således udtrykkeligt i skrivelser, at dens formål er at give den pågældende medlemsstat oplysninger om forordningens anvendelse, efter at denne medlemsstat havde anmodet om sådanne oplysninger. Den omhandler ganske særligt fortolkningen af artikel 2, stk. 2, andet afsnit, hvori det fastslås, at »varebetegnelserne i bilaget gælder kun for de produkter, der er defineret heri«. Det oplyses i den forbindelse, at denne bestemmelse også finder anvendelse på visse varemærker, der f.eks. indeholder ordet »smør«. På grundlag heraf fastslås det, at de finske varemærker »Voilevi« og »Voimariini« ikke længere kan anvendes.
- 35 Den nævnte skrivelse fra Kommissionen, der blev tilstillet Republikken Finlands Faste Repræsentation ved Den Europæiske Union, drejer sig således umiddelbart alene om fortolkningen af den bestemmelse i forordningen, der indeholder et forbud mod anvendelsen af visse varebetegnelser for andre produkter end dem, de er forbeholdt for, og tager sigte på gennemførelsen af denne bestemmelse, der udelukkende, som det udtrykkeligt bekræftes af forordningens artikel 10, påhviler vedkommende medlemsstat. Sagsøgeren har i øvrigt selv i retsmødet erkendt, at skrivelser ikke kommer ind på, om anvendelsen af ordene »Voilevi« og »Voimariini« i forbindelse med markedsføring af blandingsprodukter vil kunne gøres til genstand for en undtagelse fra nævnte forbud i henhold til forordningens artikel 2, stk. 2, tredje afsnit, første led. Den kan altså ikke anses for en beslutning i forbindelse med Kommissionens udfærdigelse af den i nævnte bestemmelse omhandlede produktliste i henhold til den i forordningens artikel 8 fastlagte procedure. Den hænger heller ikke sammen med fastlæggelsen af de tekniske regler for forordningens gennemførelse, som ifølge samme artikel også henhører under Kommissionens kompetence.
- 36 For så vidt som gennemførelsen af den bestemmelse i forordningen, hvis fortolkning Kommissionen udtaler sig om i den anfægtede skrivelse, i henhold til forordningens artikel 10 henhører under medlemsstaterne, har Kommissionen imidlertid ingen kompetence til at træffe beslutninger vedrørende fortolkningen af forordningens bestemmelser. Ifølge fast retspraksis kan Kommissionen i den anfægtede skrivelse altså kun tilkendegive en opfattelse, som ikke er bindende for de nationale myndigheder, og som ikke berører sagsøgerens retsstilling (jf. Domstolens dom af 27.3.1980, sag 133/79, Sucrimex og Westzucker mod Kommissionen, Sml. s. 1299, præmis 16, samt den ovenfor nævnte kendelse i sagen Neutral mod Kommissionen, præmis 25-29).

- 37 Heraf følger, at den anfægtede skrivelse ikke kan anses for en beslutning, der kan berøre sagsøgerens retsstilling.
- 38 Da det er de nationale myndigheders opgave at vedtage gennemførelsesbeslutninger bl.a. for det i forordningens artikel 2, stk. 2, andet afsnit, fastsatte forbud, må sagsøgeren, såfremt de nationale myndigheder tiltræder den uforbindende af Kommissionen i den anfægtede skrivelse foreslåede fortolkning, når det findes belejligt, benytte de retsmidler, der står til rådighed i national ret, og for de nationale domstole anfægte de foranstaltninger, der var blevet truffet over for selskabet.
- 39 Den nationale ret kan, når det sker, eventuelt forelægge Domstolen spørgsmålet vedrørende forordningens fortolkning eller dens gyldighed.
- 40 På dette punkt adskiller nærværende sag sig således fra den ovenfor nævnte sag, TWD Textilwerke Deggendorf, som sagsøgeren har påberåbt sig i retsmødet. Der er i den foreliggende sag, til forskel fra, hvad der var tilfældet i nævnte sag, ikke af Kommissionen blevet truffet nogen beslutning til gennemførelse af forbuddet i forordningens artikel 2, stk. 2, andet afsnit, vedrørende de omtvistede sagsøgeren tilhørende varemærker — det har Kommissionen ikke haft kompetence til. Under disse omstændigheder kan foranstaltninger til gennemførelse af denne bestemmelse i forordningen ikke direkte være genstand for en prøvelse ved Fællesskabets retsinstanser, idet det tilkommer den kompetente nationale ret at efterprøve gyldigheden af de nationale foranstaltninger, der er truffet til gennemførelse af forordningen (jf. Rettens dom af 11.7.1996, sag T-271/94, Branco mod Kommissionen, Sml. II, s. 749, præmis 53).
- 41 På baggrund af det anførte er det åbenbart, at hovedsagen, hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens skrivelse af 25. juni 1996, skal afvises, idet der ikke foreligger en anfægtelig akt, jf. traktatens artikel 173.

42 Begæringen om foreløbige forholdsregler skal derfor også afvises.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler afvises.**

2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 14. oktober 1996.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident